

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 152/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **NUBIUM, s. r. o.**, IČO 47 545 674, Trenčianska 705/55, Bratislava, zastúpenej JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 275/2016 z 25. apríla 2019 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Asan 21/2019 zo 6. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na právo podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, podľa čl. 17 ods. 1, 3 a 4, podľa čl. 26 ods. 1 a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojich práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje oba napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozsudkov vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľke bola na základe výsledkov kontroly rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu v Bratislave (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) z 20. júla 2015 uložená pokuta 33 200 eur podľa § 11 ods. 3 písm. d) zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o reklame“) a bolo jej šírenie

predmetnej reklamy zakázané pre porušenie zákazu prezentovať v reklame nahotu ľudského tela pohoršujúcim spôsobom podľa § 11 ods. 1 zákona o reklame.

4. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave (ďalej len „správny orgán druhého stupňa“) rozhodnutím z 3. júna 2016 tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

5. Správnu žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia tohto rozhodnutia, krajský súd zamietol s odôvodnením, že predmetná reklama prezentovala nahotu ľudského tela pohoršujúcim spôsobom, išlo o reklamu šírenú spôsobom prístupným pre širokú verejnosť vrátane detí a mladistvých a jeden z billboardov bol umiestnený v blízkosti základnej školy. Odôvodnenie rozhodnutia napadnutého správnu žalobou poskytuje rozumný výklad aplikovaných noriem, skutkový stav bol dostatočne zistený a námietky sťažovateľky uplatnené v administratívnom konaní riadne vyhodnotené. K námietke, že správne orgány porušili povinnosť rozhodovať v skutkovo rovnakých veciach tak, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely, krajský súd uviedol, že je bez významu, pretože správny orgán druhého stupňa sa aj s ňou vypořiadal a zároveň ju sťažovateľka nepodložila žiadnou konkrétnou skutočnosťou.

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka využila oprávnenie podať kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol, pretože namietané nesprávne právne posúdenie nezistil a rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené. K námietke o nepostihnutí iných širiteľov rovnakej reklamy kasačný súd uviedol, že širiteľ reklamy nesie objektívnu zodpovednosť za dodržanie všetkých zákonných požiadaviek na reklamu, a preto bolo v jeho vlastnom záujme zvážiť vhodnosť umiestnenia predmetnej reklamy vzhľadom na jej obsah.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutým rozsudkom krajského súdu a najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- Došlo k porušeniu jej právnej istoty, práva na spravodlivý proces a práva na účinný prostriedok nápravy, pretože správne súdy k otázke rozporu s § 3 ods. 5 Správneho poriadku (rozdielny prístup k rôznym širiteľom tej istej reklamy, pozn.) nezaujali žiadne pochopiteľné stanovisko. Ide teda o ústavne neakceptovateľnú arbitrárnosť. Z uvedeného prístupu správnych súdov vyvodzuje sťažovateľka zdanie rozdielneho obsahu a rozsahu práva podnikat' a slobody prejavu pre rôzne subjekty.

- Správne súdy neposkytli sťažovateľke účinnú nápravu takto rozdielne chápanému obsahu označených základných práv a ich odôvodnenie nie je zrozumiteľné pre priemerného adresáta.

- Tvrdený nerovnaký prístup k rôznym širiteľom tej istej reklamy, ktorí neboli správnymi orgánmi obmedzovaní pri šírení totožnej reklamy, považuje za nezákonný zásah do práva podnikat' a na slobodu prejavu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nerešpektovania všeobecnej povinnosti správnych orgánov rozhodovať v podobných veciach rovnako a nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozsudkov vzťahujúcich sa na túto námietku.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bola sťažovateľka oprávnená podať kasačnú sťažnosť, čo aj využila. Kasačná sťažnosť, hoci smerovala proti právoplatnému rozsudku krajského súdu, predstavovala v okolnostiach prejednávanej veci účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd ako súd kasačný poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Dokazuje to i skutočnosť, že najvyšší súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol meritorne tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

10. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

11. Ústavný súd v namietanom rozsudku nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie, ani ostatné na to nadväzujúce porušenia označených základných práv na slobodu prejavu a podnikania.

12. Ustanovenie § 3 ods. 5 Správneho poriadku je návod pre správny orgán pri rozhodovaní v obdobných veciach. K rozporu s týmto ustanovením nemohlo v prejednávanej veci dôjsť, keďže správne orgány (ešte) o administratívnej zodpovednosti iných širiteľov totožnej reklamy pred vydaním sporného rozhodnutia nerozhodovali, a to s poukazom na podnet spotrebiteľa, ktorý inicioval administratívne konanie práve vo vzťahu k sťažovateľke. Skutočnosť, že vo vzťahu k iným subjektom nebolo rozhodnuté skôr, nemá žiaden vplyv na vznik zodpovednosti za administratívny delikt na strane sťažovateľky. Administratívna zodpovednosť je vyvodzovaná individuálne za porušenie zákonnej povinnosti len konkrétnym zodpovedným subjektom, ktorý je účastníkom predmetného konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto nevykazuje žiadne pnutie so sťažovateľkou označenými právami. Napriek tomu, že ide o námietku právne úplne bez významu, najvyšší súd na ňu poskytol odpoveď.

13. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol

reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu